

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha, Trojanova 12, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č. j. MMB/0414697/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Platebním výměrem ze dne 17. 8. 2011, č. j. 110035676/VANJ/VHA/001, vyměřil Úřad městské části Brno-střed (dále též „správce poplatku“) žalobci za období 1. 1. – 30. 6. 2011 za

148 ks jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí na území městské části místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), a to v celkové výši 1 428 058 Kč, a současně zvýšil tento včas nezaplacený poplatek o 100 %, tj. na částku 2 856 116 Kč. Nedílnou součástí platebního výměru byla tabulka blíže specifikující zpoplatněná zařízení.

[2] O odvolání žalobce proti platebnímu výměru rozhodl opět správce poplatku, který rozhodnutím ze dne 8. 9. 2011, č. j. 110035676/VANJ/VHA/002, v rámci autoremedury dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, částečně vyhověl odvolání žalobce a změnil výrok platebního výměru. V bodu 3. výroku změnil částku 1 428 058 Kč na částku 1 217 458 Kč (částka místního poplatku tedy byla snížena o 210 600 Kč), v bodu 4. text „o 100%, tj. o 1 428 058 Kč“ nahradil textem „na dvojnásobek, tj. na 2 434 916 Kč“, celkovou částku k úhradě změnil z částky 2 856 116 Kč na částku 2 434 916 Kč. Nedílnou součástí rozhodnutí o odvolání byla i nově vypracovaná tabulka zpoplatněných zařízení.

[3] Napadeným rozhodnutím žalovaný v celé řadě bodů změnil výrok i odůvodnění rozhodnutí správce poplatku o odvolání, ve zbytku pak žalovaný odvolání žalobce zamítl. V zásadě nejdůležitější změnou učiněnou žalovaným bylo vypuštění bodu 4. výroku platebního výměru ohledně zvýšení místního poplatku. Po této změně byl žalobci vyměřen místní poplatek ve výši 1 217 458 Kč.

[4] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný v první řadě specifikoval jím provedené změny rozhodnutí správce poplatku. K odvolacím důvodům pak uvedl, že není oprávněn posuzovat ústavnost legislativního procesu. Dokud o protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. nerozhodl Ústavní soud, jedná se o závazný a platný předpis. Za jiné technické herní zařízení podléhající místnímu poplatku lze považovat každé technické zařízení podléhající povolení Ministerstva financí. Takovému povolení přitom podléhá každé koncové zařízení centrálního loterního systému. Není nutné zkoumat technickou stránku věci. Ve vztahu k povinnosti platit předmětný místní poplatek je podstatné, zda se jedná o technické zařízení sloužící k provozování (uskutečňování) sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. V této souvislosti žalovaný odkázal též na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Již ze samotného názvu místního poplatku pak plyne, že mu podléhají všechna povolená jiná technická herní zařízení, tedy ne jen ta provozovaná. Taktéž vyhláška č. 21/2010 váže v souladu se zákonem vznik a zánik poplatkové povinnosti na existenci povolení jiného technického herního zařízení. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od žalobce neviděl žalovaný možnost jiného výkladu předmětných ustanovení zákona, nebyl dán důvod pro postup dle zásady *in dubio pro libertate*.

[5] Pokud šlo o namítané vady řízení, žalovaný v první řadě zjistil, že platební výměr nebyl vydán dle pomůcek, nýbrž na základě dokazování. Rozhodnutím o odvolání ostatně správce poplatku v tomto ohledu akceptoval tvrzení žalobce, na jejichž základě bylo možno správně

stanovit místní poplatek. V této souvislosti ovšem žalovaný odstranil z odůvodnění platebního výměru i z rozhodnutí správce poplatku o odvolání text, který mohl vzbuzovat dojem, že byl místní poplatek vyměřen podle pomůcek. Námitku ohledně nedostatečného odůvodnění zvýšení poplatku shledal žalovaný důvodnou, pročež toto zvýšení pro nepřezkoumatelnost zrušil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V ní v první řadě zpochybňoval ústavnost legislativního procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován mj. zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, a současně zákon o místních poplatcích. Touto novelou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Podle žalobce byl legislativní proces přijetí zákona č. 183/2010 Sb. v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci uvedených ustanovení zákona o místních poplatcích, se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat pomocí tzv. „neblahé praxe přílepků“.

[7] Dále žalobce namítl, že text zákona č. 183/2010 Sb. je v části novelizující zákon o místních poplatcích nesrozumitelný. V části třetí o změně zákona o místních poplatcích používá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích lze říci, že jiné technické herní zařízení musí být příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

[8] Platebním výměrem byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterní terminály, které však nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydaného Ministerstvem financí. Tedy centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterních terminálech. Interaktivní videoloterní terminál tedy slouží jen jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup tak byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[9] Žalobce dále zpochybnil závěry metodického sdělení Ministerstva financí vydaného dne 6. 8. 2010 (dostupného na webových stránkách Ministerstva financí) ohledně vymezení pojmu „*technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů*“ a pojmu „*technické herní zařízení*“, a závěry metodického doporučení ze dne 14. 4. 2011, které sdělení ze dne 6. 8. 2010 upravuje.

[10] Žalobce nesouhlasil též se závěry Ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „*provozovaný*“ má vztáhnout i na „*jiné technické herní zařízení*“. Pokud by názor zastávaný Ministerstvem financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojí odvodovou povinností.

[11] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na vyhlášku č. 9/2010, podle níž se poplatek „*platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí*“. Tato vyhláška tak překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Teplice č. 4/2010 (novelizovanou od 1. 1. 2011 vyhláškou č. 5/2010), v níž je vznik poplatkové povinnosti vázán na uvedení herního zařízení do provozu.

[12] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, neboť správní orgány v pochybnostech nepostupovaly ve prospěch poplatníka.

[13] Pokud jde o vady řízení, žalobce namítl, že svoji ohlašovací povinnost splnil podáním ze dne 17. 9. 2010 (*Splnění ohlášení s výhradou*). Následně správce poplatku žalobce vyzval dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Tento postup byl ale chybný. Z výroku výzvy vyplynulo, že správci poplatku vznikly stran ohlášení pochybnosti o jeho správnosti, průkaznosti či úplnosti. V takovém případě však měl správce poplatku postupovat dle § 89 a násl. daňového řádu. Správce poplatku též uváděl, že žalobce vůbec nesplnil svou ohlašovací povinnost. V takovém případě však měl správce poplatku postupovat dle § 145 daňového řádu.

[14] Správce poplatku též pochybil, pokud postupoval podle pomůcek. Žalobce totiž průběžně správci poplatku poskytoval součinnost. Na vyjádření žalobce, v němž nabídl příslušné důkazy, správce poplatku nijak nereagoval. Takový postup správce poplatku je však rozporný se zásadou spolupráce a vzájemné součinnosti, a zejména i s § 98 daňového řádu. Ve věci nenastala situace, že by poplatek nešlo stanovit dokazováním. Správce poplatku použil jako pomůcky seznam zařízení povolených Ministerstvem financí. Tento seznam neměl žalobce k dispozici a nemohl se k němu vyjádřit. O správnosti tohoto seznamu lze pochybovat. Ostatně v jiné věci si žalobce tento seznam vyžádal a zjistil řadu nesrovnalostí.

[15] Žalovaný rozhodnutí správce poplatku změnil. S tímto postupem však nelze souhlasit. Rozhodnutí správce poplatku obsahovala vady procesní, ale byla nesprávná i z hlediska hmotněprávního.

[16] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr a rozhodnutí správce poplatku o odvolání, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaný upozornil, že žalobce nenamítá přímo neústavnost příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích, ale pouze neústavnost procesu přijetí příslušné novely zákona. Žalovaný byl toho názoru, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherním hracím přístrojem, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. Vady rozhodnutí správce poplatku žalovaný odstranil. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[18] Žalovaný současně navrhl spojení předmětné věci s věcmi vedenými zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 42/2011 a 29 Af 43/2011. Soud však, vzhledem ke skutkovým odlišnostem, naplnění podmínek pro spojení věci dle § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[19] V replice žalobce upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k přijímání novelizací zákonů ve formě tzv. přílepků, ze které je možné dovozovat protiústavnost procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že pojem „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ je pojmem jednoznačným. Nelze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit nejružnější části těchto jiných technických herních zařízení. Dle žalobce nelze při interpretaci pojmů automaticky dovozovat přímou spojitost

mezi § 1 zákona o loteriích a ustanoveními zákona o místních poplatcích. Žalobce též nesouhlasil s názorem žalovaného, že by loterií nebo jinou obdobnou hrou povolenou Ministerstvem financí jako celek mohl být sám centrální loterní systém. Dle žalobce nelze souhlasit s výkladem pojmu celistvosti a kompaktnosti systému, neboť interaktivní videoloterní terminály neobsahují software umožňující hru a nemohou být funkční bez spojení s centrální jednotkou. Na základě argumentace žalovaného nelze dospět k závěru, že se jedná o technická zařízení příbuzná s výherními hracími přístroji. Jelikož je centrální loterní systém tvořen soustavou technických herních zařízení, je nutno jej považovat za funkčně nedělitelné technické zařízení jako celek. Úmysl zákonodárce zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály není dle žalobce z důvodové zprávy patrný. I nadále setrval na názoru, že byla porušena zásada *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* a zdůraznil, že vzhledem k nejednoznačnosti použitého pojmu lze dospět k závěru, že text novelizovaného ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, zásadou materiálního právního státu a zásadou řádnosti a jasnosti právních předpisů.

V. Jednání konané dne 18. 6. 2013

[20] Žalobce se z jednání omluvil. Řádně obeslaný žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

VI. Právní hodnocení soudu

[21] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodný. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu

diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[23] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nálezn Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[24] Pokud pak jde o samotný předmět sporu, jímž je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 48/2013-49; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.

[25] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010, která byla ve věci aplikována (nikoli tedy vyhláška č. 9/2010, jejíž nezákonnost žalobce namítal v žalobě) výslovně váže vznik poplatkové povinnosti na existenci příslušného povolení a ne tedy na faktický provoz zařízení.

[26] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne nejen to, že je bezpředmětné zabývat se zákonností obsahu metodických sdělení Ministerstva financí, ale zejména, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný.

[27] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce, že jeden správní úkon (vydání povolení Ministerstvem financí) byl zatížen dvojí odvodovou povinností. Poplatek lze chápat jako zákonem stanovené nenávratné peněžité plnění, vybírané státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi při nastoupení zákonem konkrétně určené právní skutečnosti jako vyrovnání za individuální výhodu. Vyznačuje se účelovostí a ekvivalentností. Primárním smyslem poplatků totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence). Režim místních poplatků se řídí primárně zákonem o místních poplatcích. Místní poplatky plynou do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ně poskytnut ekvivalent (protiplnění) ze strany obce.

U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, která mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [blíže k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. (N 151/62 SbNU 315), ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Františkovy Lázně*“]. Výše tohoto místního poplatku je pak stanovena pevnou částkou za určité období. Na druhou stranu u správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, lze v dané věci [viz položka 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků] protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

[28] Předmět zpoplatnění z hlediska jeho účelu je tak odlišný. Zatímco v případě místního poplatku je předmětem poplatku v podstatě umístění (resp. tolerance či souhlas s umístěním) herního zařízení na území dané obce, v případě poplatku správního je jeho předmětem samotné vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry. Byť je tedy vydání předmětného povolení Ministerstva financí jednou z podmínek i pro výběr místního poplatku, o „dvoji zdanění“ se jedná pouze zdánlivě. Ostatně optikou žalobce by bylo znemožněno např. „trojí zdanění“ dováženého zboží, které podléhá clu, dani spotřební a dani z přidané hodnoty. Na druhou stranu soud nepopírá, že za určitých specifických okolností by i souběh zpoplatnění (zdanění) jednotlivých skutečností souvisejících s provozováním herních zařízení teoreticky mohl vykazovat rysy protiústavnosti, to však pouze v případě, pokud by celkový dopad takového zpoplatnění na provozovatele těchto zařízení měl rdousící efekt (byl by extrémně disproportionální) či by porušil princip akcesorické i neakcesorické rovnosti [srov. např. nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publ. pod č. 181/2009 Sb. (N 89/53 SbNU 125), ve věci „*Ústavnost daně z převodu nemovitostí*“]. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

[29] V hmotněprávní rovině tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. Stejně tomu bylo i v rovině procesní.

[30] Zde je nutno konstatovat, že námitky žalobce směřují zejména do postupu správce poplatku. Jak však vyplynulo ze správního spisu, byl do jisté míry zkratkovitý postup správce poplatku v první fázi řízení (spočívající v nedostatečné kooperaci s žalobcem a s tím souvisejícím použitím seznamu zařízení povolených Ministerstvem financí coby pomůcek) napraven v odvolacím řízení, a to jak v jeho části, kdy správce poplatku v autoremeduře odstranil vady dokazování a skutkový stav stanovil dle podkladů předložených žalobcem, tak v jeho části, kdy žalovaný zejména odstranil nedostatečně odůvodněné zvýšení poplatku a provedl též další procesní úpravy napadených rozhodnutí. Z tohoto hlediska jsou žalobní námitky týkající se postupu správce poplatku nedůvodné. Pokud jde o postup žalovaného, jeho oprávnění změnit napadené rozhodnutí plyne z § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Odvolací orgán ostatně může v daňovém řízení změnit odvoláním napadené rozhodnutí i v neprospěch odvolatele (viz § 114 odst. 2 daňového řádu), tak se však v dané věci nestalo.

VII. Závěr a náklady řízení

[31] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. října 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu